

UMUT VAKFI
28 EYLÜL 2013
BİREYSEL SİLAHSIZLANMA GÜNÜ
19.GELENEKSEL ÖDÜLLÜ YARIŞMA
"Şiddetin Şakası Yok!"
Sıfır Şiddet: Yaşama Hak Tanıyın
Barışçıl bir yaşam, barışçıl bir dünya için öykü yarışması

BASILMAYA DEĞER

HAZAL AKBAŞ

İLHAM PERİSİ

Koşuyordu küçük kız, gözyaşları yanaklarında kuruyordu, rüzgârdan. Titriyordu, çok titriyordu; soğuktan değildi bu kez başkaydı, bu kez bambaşkaydı, korkudan titriyordu. Koşuyordu; fakat ne yaptığından habersizdi, ensesinden aşağı süzülen bir sıcaklık hissediyor ve sıcaklığın başlangıç noktasından kulağına uzanan bir ses yankılanıp duruyordu “çat!” Art arda tokat yiyordu suratına, dur durak bilmeden “çat!” Ne olduğunu kestiremiyordu. Yürüyemeyeceğini anladı ve aniden durdu, kaskatı kesildi bedeni, ayaklarını hissetmiyordu, sıcaklık daha da artıyordu. Elleriyle kulaklarını kapattı, iyice bastırdı. Başaramıyordu. İçinde yıllardır sesini bildiği; fakat yüzünü hatırlamayacak kadar uzakta olan bir adam vardı. En içindeyken, en dışında gibi... Ve bir tokat daha “çat!” Bu ses başını döndürüp midesini bulandırıyor. Toparlayamıyordu kendini, birden yere çöktü birkaç dakika bekledi kendini daha iyi hissettiğinde tekrar ayağa kalktı. Adam hâlâ konuşuyordu, “Defol git bu evden! Para bulmadan da dönme!” Ve tekrar “Çat!” Gözyaşlarını tutamadı; uykuyla uyanıklık arasındaki sıkışmışlıktan kendini kurtarınca hatırlamıştı bu sesi. Öz babası... Gözkapaklarının ağırlaştığını hissedebiliyordu ve daha fazla taşıyamadı, yeniden karardı dünya. Tekrar yere çöktü. Yaşadıklarını, neden diğer kızlar kadar şanslı olamadığını düşünüyordu. Onun bir damla gözyaşına dünyayı yıkacak bir babası yoktu, dünyayı başına yıkacak bir babası vardı. Eğer bir dilek hakkı olsaydı babasının ölmesini dilerdi.

"Uyuşturucu bağımlısı bir babayla yaşamak çok zor." Sessizce zihninde beliren bu düşünceyi sökmek için derin bir nefes aldı ve hızla bıraktı. Rüyalarının beyaz tatlı boşluğundan bir el yanaklarına dokundu. Hala şükredebileceği bir şeyler olmalıydı diye düşünürken düşünemediği için şükretti. İçindeki zehri söküp atmak için tekrar derin bir nefes alırken, nefes alabildiği için şükretti. Yaşamak için, toparlanmak için, yeni bir hayat kurmak için güzel bir neden, nefes alabiliyordu. Bu noktada ölmek olmazdı. Su gibi tazecek teniyle,

pırl pırl gözleriyle hak etmiyordu böyle karanlık bir dehlize kapılmayı. Yüzü kırış kırış olana kadar binlerce gün, milyonlarca saat vardı önünde. Alışkındı; hiçbir zaman dünyadaki güzellikler birden bire ona kucağını açmamış, hiç kimse onun varlığına bir parça ışık tutmamıştı. Bunun da kendine göre bir güzelliği vardı, zorluklar onun rüzgârıydı. İyi ki bunu kavrayabilecek kadar olgun bir kızdı.

Son kez derin bir nefes aldı, ağlamadığını fark etti. Kafasını kaldırdı, ileride bir parça yeşillik gördü, o tarafa doğru yürümeye başladı. Çimenlerin sessizliği onu büyüyle kendine çekiyordu. Yumuşacık ve kimsesiz çimenler... İnsansızlığı özlediğinde ayaklarını öpen çimenler... Kendisine, benliğine dâhi güveni kalmadığında yoldaşlık eden gür çimenler... Sakin bir yer bulabildi. Bir ağacın gölgesine uzandı, bakışlarını gökyüzüne uzattı. Bulutlara değdi kirpikleri. Ne zaman kalbini dikenler sarsa yüzü buluşurdu sonsuz mavilikle. Özgürlüktü gökyüzü. Gökyüzü kadar özgür olamadığı için de gücenirdi hayata. Zihni derin düşüncelerle çalkalanmaya başlamıştı yeniden. Yıllardır böyle ağaç diplerinde arıyordu huzurlu uykuları. Her sabah babasının bağırırlarıyla uyanmaktan yorulmuştu, kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği hazırlayayım derken artık ayakta duracak mecali kalmıyordu. Birkaç saatlik uykusuna kafasına bir balyoz iner gibi dalabiliyordu. Uyku bile denilemezdi, bir baygınlık belki. Uyanamaması da babası için bir dayak gerekçesi olarak aleyhine delil olarak kullanılırdı. Bu kargaşanın içinde yalnızca annesini özlüyordu, çok özlüyordu. Güzel annesi... Anne sıcaklığının kana karıştığı yıllarda kaybettiği annesi... Sonradan da hiçbir şey kazanamamıştı ona eş değer. Şimdilerde ise tek yaptığı babasının ölmesini dilemekti. Çünkü onun kadar lanet bir adamın yaşama hakkı olmamalıydı. Yaşam babasına şans tanımamalıydı. Şans iyi bir şeydi babası ise kötü. Uykuya daldığında karmakarışık rüyalar görmüştü fakat rüyaları o kadar gerçekçiydi ki, tir tir titriyordu ne gözlerini açabilirdi, ne de ağlaması kesildi. Rüya alemine dalarken iç çekişleri derinleşti, uzaklara taşıtı.

Bir yabancı, genç bir adam, duyduğu bu sesi üfleli bir sazın yanık melodilerinden biri sandı önce. Daha dikkatli bakınca onun bir ağacın gölgesine sığınmış küçük bir kız olduğunu anladı. Hızlı adımlarla kıza doğru yürüdü. Genç adam kızın uyuduğunu ve uykusunda ağladığını fark etti. Omzuna dokundu. Merak tınısında bir sesle: “Uyan!” dedi. Bir süre bekledikten sonra kız uyanmayınca buyurgan bir sesle: “Uyan beni çok korkutuyorsun, uyan!” diye tekrar etti. Omzuna hafifçe dokundu ve biraz sarsmayla küçük kıza uyandırabildi. Kız yarım açılmış göz kapaklarının arasından insan kılığına girmiş bir karartı görünce avazı çıktığı kadar bağırırmaya başladı. Milyonlarca kötü düşünce bu ağlamaya eşlik ediyor ve iç çekişlerinin temposunu artırıyordu. “Bırak beni git, ne olur; yalvarıyorum sana. Ben bir şey

yapmadım lütfen vurma.” diyerek bacaklarını kollarının arasına aldı ve yüzünü kapattı. Babası onu döverken de hep böyle dururdu, kendini sıkardı daha az acı hissedirdi. Ve ağlarken yüzünün görünmesinden hiç hoşlanmazdı. Ağlamak acizlikti ona göre; ama ağlatan ağlayandan daha acizdi. Genç adam biraz uzaklaştı kızdan, onu rahatlatmak için bunu yapması gerektiğini anlamıştı. “Ben sana zarar vermek istemedim. Ö ö ö özür dilerim. Seni öyle görünce yardıma ihtiyacın var zannettim.” dedi. Korkusu dinsin diye bütün hareketlerini durdurdu. Oluşan boşluk küçük kıızı rahatlatmıştı. “Özür dilerim.” dedi ve arkasını döndü. Kimseyi görmek istemiyordu, hele de erkek ırkından birini. Onun gözünde bütün erkekler babası gibiydi, hepsi güvenilmez ve zararlıydı.

Genç adam artık gitmesi gerektiğini anladı, arkasını dönüp birkaç adım attıktan sonra geri döndü ve sordu: “Rüyanda ne görüyordun?” Küçük kız afalladı böyle bir soru beklemiyordu, daha doğrusu sorudan çok vereceği cevaptan emin değildi. Genç adamın bakışlarında kıza karşı bir güzellik vardı, küçük kız da fark etmişti bunu; ama insanlara güvenmeme konusunda kararlıydı. Babası gibi olabilirdi, onu dövebilir, aç bırakabilir, kaçırabilir, hatta öldürebilirdi. Güvenemezdi. Her şey olabilirdi. Küçük kız: “Ben kimseye güvenmem.” dedi kendinden emin tavırlarla. Genç adam biraz kırıldı; ama vazgeçmedi. Kızın rahat olabileceği bir boşluk bırakarak, fazla yaklaşmadan yanına oturdu. Bir sigara yaktı, kızın gözlerinin içine baktı, uzun uzun. Sonra bir nefes çekti sigarasından, “Gözlerin...” dedi. Bir nefes daha çekti dumanı. “Gözlerin, ucu bucağı olmayan gökyüzü kadar güzel ve sonsuz.” dedi. Bir gökyüzüne baktı, bir de kızın yüzüne. “Ve yağmur bile yağmaya kıyamaz sana.” dedi. Küçük kız utancından kıpkırmızı oldu, ne yapacağını şaşırды belki de kalkıp genç adama bağırmalıydı, ama yapmadı sebebini kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği, gökyüzü benzetmesi çok hoşuna gitmişti. Cevap vermedi, genç adam da cevap beklemiyordu zaten. “Anlat bana.” dedi genç adam güven veren bir sesle. Sakince, bütün uzuvları birbiriyle uyum içinde hareket eden bu adama güvenebilirdi. Anlatmaya karar verdi. Annesinin ölümünden, babasının eve bir sürü kadın getirdiğinden, sürekli dayak yediğinden, okula gidemediğinden, çocukluğunu yaşayamadığından, hiç oyuncak bebeği olmadığından, gençliğini yaşayamayacak olacağından, yazar olmak istediğinden, ölmek isteyip ölemediğinden her şeyden bahsetti. İki saat boyunca yaşadıklarıyla, hissettiklerini karıştırarak yüzüne yansıttı. Anlattıkça adam sinirleniyor, gözleri doluyordu. Bir insan nasıl bu kadar vicdansız olabilirdi? Ve bir babaysa? Genç adam yumruğunu sıktı. Kızın babasını bulup öldüresiye dövmek istedi. Birden içindeki öfke dolu coşkuyu frenledi. Şiddet şiddeti doğuruyor, neler düşünüyorum; diye kendine kızdı. O bir yabancıydı. Kıza yardım edemezdi. Yardım etse bile iyi bir sonuç beklemek aptallık

olurdu. İnsan kaderini severse her türlü eziyete katlanması daha kolay olurdu. Yapması gereken tek şeyin; küçük kıza, şiddet düşkünü babasını sevdirmek olduğunu düşündü. İmkansız olsa da. Şöyle başladı sözlerine: “Söylemem gereken çok şey var fakat en sevdiğim yerden başlamak istiyorum ‘Ben hayatta en çok babamı sevdim’ diyor Can Yücel. Doğruyu söylemek gerekirse hiçbirimiz hayatta en çok babamızı sevmedik, hep başka sevgiler geçti önlerine, başka sevdalar. Çünkü ağlamaları yasaktı babalarımızın daima katı olmalıydı. Buzdolabının içindeki lambalara benzerlerdi, içini açıp bakmadıkça farkına varamazdık aydınlığının.” dedi. Adam konuşurken kız zihnine harfi harfine yerleştiriyordu. Bir yandan da anlamlandırmaya çalışıyordu. Adam öyle güzel konuşuyordu ki; devam etmesini istediği için hiçbir şey sormadı, bir şey söylemedi. Sadece dinledi. Devam etti genç adam: “Demek istediğim şu; babanla aranızda uçurumlar olsa da onu sevmekten vazgeçme, ondan nefret etme, kızma, ölmesini dileme. Eğer bir gün babanın öldüğünü duyarsan işte o zaman daha iyi anlayacaksın beni. Her kızın ilk aşkı babasıdır, ilk hevesi, ilk sevdiği, ilk tutkusu bazen de ilk hayal kırıklığıdır. Hak eden baba ya da hak etmeyen baba olarak ayırt etmiyorum. Hepsi öyledir. Öldüğünde ‘keşke’ dememek için sev onu. Babanın sana çok ihtiyacı var, herkesten çok.” dedi.

Kızın kafası karışmıştı. Artık bir şeyler söylemeliydi. Yalnızca şaşkın bir ifadeyle “Şimdi ne yapmam gerekiyor?” diye sordu. Genç adam gülümsedi. “Otur ve yaz, yalnızca yaz.” dedi. “Başından geçen her şeyi, babanın sana yaşattığı her şeyi, hissettiğin her şeyi. Önce bunu babanın okumasını sağla. Daha sonra yazabildiğini kanıtlayarak herkesin bunu görmesini sağla. Son olarak da, git çok uzaklara git kendine yeni bir hayat kur.” dedi. Kızın gözleri ıslıl ıslıl oldu. Hiç tanımadığı bir yabancıнын içini böyle umutla doldurabilmesine şaşıyordu. Sohbetin sonuna geldiklerini anladı; çünkü adamın sesi daha alt perdeden çıkmaya başlamış, hüznle süzülüyordu kulaklarına: “Ama senden ufak bir isteğim var.” dedi. Ne istese kabul ederdi küçük kız, hazırды. “Tabii!” dedi. “İleride bir aile kuracaksın. O zaman kendine baban gibi bir eş seçip, kendi yaşadıklarını çocuklarına da yaşatma.” dedi genç adam. Yere bir avuç dolusu para bıraktı. Küçük kızın göz kapaklarına birer öpücük kondurdu ve gökyüzündeki bulutları göstererek “Artık onlardan daha özgürsün, yalnızca yaz.” dedi. Arkasına döndü ve gitti. Arkasından uzun süre bakakaldı. Yürümüyordu, bir su buharı gibi süzülerek ilerliyordu. Ardında, küçük kızın aklında tek bir düşüncüyü bırakarak: Yalnızca yazmak, yazmak, yazmak...